

Over de Streep!

Over de Streep!

Nol van der Zalm &
Simone van der Spek

Schrijvers: Nol van der Zalm & Simone van der Spek
Coverontwerp: Simone van der Spek
ISBN: 9789463678469
© Simone van der Spek
Eerste uitgave: mei 2018

Inhoud

1	Het leven van een 80-jarige	7
2	'Daar bij die molen'	13
3	Op school	18
4	Nieuw perspectief	21
4.1	Aan het werk	22
4.2	Veilingschipper	26
4.3	Militaire dienst	29
4.4	Wielrennen (met Jan Jansen!)	31
5	Tekenen voor het leven	34
5.1	Onze eerste weken samen	36
5.2	Mijn schoonmoeder en ik	37
6	Werken in de eerste huwelijksjaren	40
6.1	De moeder van de tuinder	40
6.2	De baan van mijn leven	43
7	Een echte hardloper	46
7.1	35 Marathons	48
8	Een trotse vader	54
8.1	Margret	54
8.2	Albert	60
8.3	Esther	63
9	Recreatiesport	67
10	Het eerste Huttendorp	69
11	Als het leven stil staat	73
12	Uitgewerkt	76
13	Mijn leven als opa	79
14	Altijd iets te doen	82
15	Samen zijn	86

16	Over de streep.....	89
17	Mijn leven in beeld	92
17.1	Mijn Familie.....	92
17.2	Nieuwsberichten.....	97
17.3	Hardlopen.....	100
17.4	Huttendorp	102
17.5	De fietsclub	103
17.6	Biljarten.....	104
17.7	Een goed leven!	105

1 Het leven van een 80-jarige

In dit boek vertel ik mijn levensverhaal. Prachtig en bijzonder vind ik het, dat dit nu weer op mijn pad komt. Met de kerst kreeg ik dit cadeau van mijn oudste dochter, Margret. 'Ik heb iemand gevonden voor je, pa', zei ze toen we met kerst bij haar waren. 'Iemand die van al jouw verhalen een echt boek kan maken.'

Wat een mooi moment, nu ik 80 ben geworden.

Je mag best weten dat het me een beetje dromerig maakt soms, deze leeftijd. Hoe bijzonder is het dat ik hier nog zit en zo kan genieten van mijn leven. Dat we nog samen zijn, mijn vrouw Ans en ik, en allebei redelijk gezond. Voor veel mensen loopt dat anders, dat heb ik maar al te vaak gezien in mijn leven.

Ik denk weer veel aan mijn vader. Hij werd 80, weet je en dat doet wat met me. Het stemt tot nadenken. Zoveel mensen om me heen vallen weg, steeds weer afscheid

nemen. Soms zomaar ineens. Ook dat is deel van het leven van een 80-jarige zal ik maar zeggen.

Des te meer is het dus genieten voor mij, om hier te zitten met Simone en haar mijn verhaal te vertellen. Wat ik er vooral mee wil zeggen? Ik wil dat mijn kleinkinderen weten dat ik een mooi leven heb gehad. Dat het goed is om je hart te volgen. Ik hoop ze te inspireren om dat altijd te blijven doen. En wie weet, zijn er meer mensen die zich gesteund zullen voelen door mijn verhalen. Dat zou mooi zijn, toch?

80 jaar, het is een mooie leeftijd om terug te kijken naar hoe mijn leven is geweest. Daar zit ik zomaar wel eens een beetje over te mijmeren. Als ik daar tijd voor heb, tenminste. Ik ben een actief mens, ik hoef gelukkig nog niet de hele dag in mijn stoel te zitten.

Ik denk terug aan de kleine jongen die ik ooit was. Die zich niet zou hebben kunnen voorstellen hoe zijn leven zou verlopen. Hoe veel hij mee zou gaan maken. Mooie dingen en minder mooie, van alles wat. Dat hoort er allemaal bij, dat geeft balans aan je leven. Het valt me op dat ik steeds een stap verder kwam als ik zelf weer een keuze maakte. Meestal zonder te weten waar het me precies zou brengen.

Gewoon luisterend naar wat ik voelde van binnen. Dat kun je een poosje negeren, maar ineens kan je er niet meer omheen. Ik niet, in ieder geval. Dat is misschien wel wat me nu het meeste raakt, dat ik zo'n mooi leven heb gehad. Juist, denk ik omdat ik altijd geprobeerd heb mijn hart te blijven volgen.

Ik heb twee grote liefdes in mijn leven: mijn vrouw Ans (en natuurlijk onze kinderen en kleinkinderen!), maar ook alles wat met sporten te maken heeft.

Sporten heeft mijn leven enorm verrijkt. Ik kan mij geen leven voorstellen zónder. Dat je met sporten ook mensen samenbrengt, daar hou ik van. Ook nu nog organiseer ik graag activiteiten voor ouderen om ze in beweging te brengen. Sommige mensen voelen zich alleen, nu ze ouder zijn. Dat vind ik jammer. Er is nog zoveel te doen. Echt waar, er is voor iedereen wel iets te bedenken waar je nog aan mee kunt doen, ook als je fysiek niet zo sterk meer bent. Daar heb ik zelf inmiddels ook al het nodige op moeten inleveren. Het geeft weer ruimte om nieuwe keuzes te maken. Tegen alle lieve mensen die zich zo eenzaam voelen, zou ik willen zeggen: kijk nog eens goed om je heen.

Stap naar buiten, maak contact. Je hoeft echt niet alleen te zijn als je dat niet wilt.

‘Of ik nu nog wensen heb?’ vraagt Simone. Daar moet ik even over nadenken. Och, wensen, eigenlijk niet nee. Kijk mij nu eens heerlijk zitten hier in mijn stoel, met mijn 80 jaar.

Hoewel...een klein feestje, zou dat niet leuk zijn? Daar ben ik nog wel voor te porren. Zoals laatst nog, met mijn 25-jarig jubileum bij de biljartclub, hartstikke gezellig was het. Maar daarover later meer, ik vind gewoon dat je die bijzondere momenten zelf een beetje aandacht moet geven. Mooie dingen mag je vieren.

‘Een keer naar het museum?’, vraagt Margret, die er vandaag even bij is komen zitten. Ja, dat is ook waar, ik ben nog nooit in een museum geweest. Dat lijkt me nog wel leuk. Daar op de Veluwe schijnt iets moois te zitten, het Kröller-Muller-museum. ‘Ga je dan met me mee?’, vraag ik voorzichtig aan Ans, die achter de computer zit. Zo te zien wordt zij daar niet zo blij van als ik. Ach ja, zo heeft ieder zijn eigen ding, hè.

Wij hebben elkaar altijd ruimte gegeven, Ans en ik. Ook los van elkaar dingen ondernomen. In onze tijd was het bijzonder om niet met elkaar op vakantie te gaan. Wij deden dat gewoon als het zo uitkwam. Dat je getrouwd bent betekent toch niet dat je je altijd maar moet aanpassen? Ruimte hebben we nodig, allemaal, om te doen waar we zelf gelukkig van worden. Zo denk ik er tenminste over en we zijn nog steeds bij elkaar, dus er zal best iets van waarheid in zitten.

‘Het Rijksmuseum in Amsterdam is ook leuk’, zegt Margret nog. Ja, dat is waar. Voorlopig hoef ik me niet te vervelen.

Zoveel mogelijkheden zijn er nog om mijn leven te verrijken. Nieuwe ervaringen die op me wachten, al ben ik dan inmiddels 80. Ik doe de dingen die passen bij wat ik allemaal nog wél kan. Kijk, de marathon loop ik nu al een poosje niet meer. Eerlijk gezegd kijk ik graag naar de positieve kant van het leven, dat maakt het zo veel aangenamer.

Misschien ook wel logisch, als je snapt waar ik vandaan kom. Daar denk ik nog wel aan, hoor, hoe het vroeger was. Waar mijn leven begonnen is, ruim 80 jaar geleden. Het was